Tyda allting till det bästa,
Yngre flickor obenämndt.

15. Men ho ser mitt goda hjerta?
Werlden ser blott fagert skal — —
Bortglömd sitter Moster Bertha
Utan wal och utan qwal;

16. Fruktar Gud, är dygdens mönster,
Snappar dagens nya opp,
Och författar i sitt fönster
Notor öfwer werldens lopp.

Den Andra:

Skön Anna.

Der wexte en ros så fager opp
På Trotsö strand;
We den, som bryter den skönas knopp
Med oskär hand!
O flicka! o flicka! akta dig wäl.
Den listige wandrarn din blomma stjäl.

2.

Skön Anna stod främst, bland tärnorna
I Trotsö stad.
Mång ungerswen bad om hennes Ja;
Och såsängt bad. O flicka! m. m.

3.

Hennes öga war klart, som månans ny,
Som nedan mildt:
Och liljan och rosen på hennes hy
Sin daggfärg spillt. O flicka! m. m.

4.

En Prestman kom — han kom så snöd.
En suck han drog;
Och Anna-lills kind den brann så röd
Och hjertat slog. O flicka! m. m.

5.

Han gick med Anna i gröna lund
Den helige!
Han tryckte deß hand, han sög hennes mund,
Den listige. O flicka! m. m.

6.

En fågel waknad i högan lind,
Nu sjöng så tyst:
"Snart wißnar Anna-lills rosenkind
Se'n den blir kyßt!" O flicka! m. m.

7.

Gudsmannen swor wid sitt helga kall,
Han swor wid Gud:
"För dig allena jag lefwa skall,
Min wåna brud!" O flicka! m. m.

8.

Den ros, som wexte så fager opp
På Trotsö strand,
Den smittade nu sin purpurknopp
I skändar'ns hand. O flicka! m. m.

9.

Än Anna-lill femton år ej war,
Då böljan frös.
Uti sitt sköte en pant hon bar —
Gud henne förlös! O flicka! m. m.

Tönsbjing,
tryckt hos J. P. Lundstedm, 1860.

22.

Och hela staden i sorg nu flod
Wid Annas lif;
Och fränderna, renad af hennes blod,
Lef flor och rif! O flicka! m. m.

23.

En ros, som wexte så fager opp
Å Trotsö strand,
En sänkte ren sin wälgnade knopp
Det förbarns hand. O flicka! m. m.

Cs 877

Tremne wackra

Wisor.

Den Första:

Moster Bertha ungdomsminnen.
Bordom war jag — med så åra — ꝛc.

Den Andra:

Skön Anna.
Der wexte en ros så fager opp ꝛc.

Moster Bertha.

1870

10.

Hon lade ständarn till qwäll, min nåd,
Hon log derå.
Hon gick utan wånner, utan fråd,
Ju wårnade, met fin frela munn
Ett lif hon hådl! O flicka! m. m.

14.

Till trusna tramben hon mat och råd
Med fortfet gråt;
En fillmerwagga, en blåhwit hånd
Den illa fick. O flicka! m. m.

15.

Den ros, som wexte så fager opp
Så Torsås strand,
Det lågt och fåfäle med hetnad tropp
Sitt trofastare hand. O flicka! m. m.

13.

Och plötsligt timade sådlens stund,
Hon fanslös fåll.
Du wårnade, met fin frela munn
Ett lif hon hådl! O flicka! m. m.

14.

Till trusna tramben hon mat och råd
Med fortfet gråt;
En fillmerwagga, en blåhwit hånd
Den illa fick. O flicka! m. m.

15.

Den ros, som wexte så fager opp
Så Torsås strand,
Det lågt och fåfäle med hetnad tropp
Sitt trofastare hand. O flicka! m. m.

7. Så war jag, som en gulsinna!
Vågor under ringe de . . . . .
Men ju mera dem rinna
Mera mensfiljhet man får.

8. Vågor minbre blef ett tramba,
Ditten blef pågånet — dock —
Vågor fjor war wäl den andra,
Men så war jag fjor jag ock.

9. Så den der blott mål i nåden,
Mett har hon så modeft —
Det hon der med gamma tråden
Vå wäl wäljig men pall.

10. Ditten hårjar, barn, men wäten,
Han fall dubbelt återgå:
Ty den Ehrikna tåfamhetens
Blomstrar på ruinerne.

11. Gnart en wåtbedagad qwinna,
Omfring tretti år ell' mer,
Denna lårbom jag fått minna,
Till uppbyggelse för er.

12. Vårt Gubs frapnab mer ej flandser;
Hwad en dwäg är nåt minfann,
Så en lång hundbrtionbte
Hun fön så tesig hon.

13. Hwad en ofrifteds hjeda
Det är jemn och interegan,
Så den fierde ibland beda,
Hun fåbab och galant!

14. Så jag lätt ett om min mäfte,
Men fjerdmågat nå hmm,

Den Första:

Moster Berthas ungdomsminnen.

1. Fordom war jag — med all ära —
Som en blomma åfwen jag:
Men om någon kom mig nära,
Som en karrborr åfwen jag.

2. Aldrig föll på mig aptiten
Efter fästman, som man tror:
Ty den ena war för liten
Och den andra war för stor;

3. Och den tredje utan wärde
Ty han utan puder war
Och den fjerde — jo! den fjerde
Nästan sipp att wara karl.

4. Nådigt fryntlig eller sticken,
I min boja jäg dem för:
Kände nog hur denna blicken
Smälte hjerta såsom smör.

5. Stackars gossar hwad de fjäsa
Wid en kyss af mig jag tror:
En lorgnett wid hwarje näsa —
Men min näsa höljs i flor.

6. Hwad de trängdes om min dyrkan
Alla Sönda'r, och hwad sorg,
När jag återfor från kyrkan,
Der jag gett Guds englar korg.

16.

Och regnet smattrade, isen bröts
Och barnet fanns.
I band och bojor Anna till slöts,
För brude-krans. O flicka! m. m.

17.

Wid midnatt klappades slagen tre,
Och fångdörrn gick;
En gast uppå Anna tittade,
Med drakeblick. O flicka! m. m.

18.

"Din älskling," rät han, "glömmer sin mö
I andras famn." —
Dö — hwiskade Annas hjerta — dö,
Men dölj hans namn. O flicka! m. m.

19.

Hans namn hon döljde. En blodig dom
Blef hennes lön;
I templet bad hon, så mild och from,
Sin sista bön. O flicka! m. m.

20.

Än twå Serafer i marmor-skrud
Wid altaret stå;
De gråto ljudt, när dödsklockans ljud
Begynte gå. O flicka! m. m.

21.

Och bödeln höjde sitt skarpa swärd,
Och Anna dog.
En gyllne Engel till ljusets werld
Deß anda tog. O flicka! m. m.